

Leerrede over Johannes 17: 6, uitgesproken op Woensdagavond 20/07/49 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar

Zingen - Psalm 19: 5

Lezen - Johannes 17

Voorrede.

Twee uitnemende, verheven zaken vinden wij in het vers, dat wij zo-even zongen. Daarin is zowel sprake van de vreze des HEEREN, dat die het beginsel is der wijsheid - het staat er op zulk een wijze, dat de vreze des HEEREN rein is, en de sleutel is tot opening van de verborgenheden van het Koninkrijk Gods - als van de leer Gods, die een straal van billijkheid verspreidt, daar z' all' onwaarheid haat. Het zijn beide uitnemende en verheven zaken.

De leer Gods sluit, door de genade des Geestes, zulk een heerschappij voerende kracht in, dat zij genoemd wordt een kracht Gods te zijn tot zaligheid. Soms wordt zij vergeleken bij een vuur, een andere keer bij een hamer die een rots te morzel slaat, dan weer bij een tweesnijdend scherp zwaard.

Een zwaard dus met een dubbele snede, dat niet alleen doorgaat tot de verdeling der ziel, en des geestes, en der samenvoegselen, en des mergs, maar ook een oordeler is der gedachten en der overleggingen des harten. Het Woord wordt soms ook voorgesteld als een regen en sneeuw, die van de hemel nederdaalt, en het aardrijk doorvochtigt, en maakt dat het voortbrengt en uitspruikt, en zaad geeft de zaaier, en brood de eter. Alzo is ook het Woord dat uit de mond Gods uitgaat; het zal niet ledig tot Hem wederkeren, maar het zal doen hetgeen Hem behaagt, en het zal voorspoedig zijn in hetgeen waartoe Hij het zendt.

Daar zouden wij breedvoerig over kunnen handelen, maar laten wij er slechts dit nog aan toevoegen, dat de Zoon Gods, eenswezens met de Vader - Die ons vlees en onze natuur uit de maagd Maria heeft aangenomen - op de aarde Zijn heerlijkheid openbaar is gaan brengen juist door de prediking, door de verkondiging van het Woord. Nu mag er misschien gezegd worden dat Christus veel goddelijke krachten en wondertekens gedaan heeft. Inderdaad, zelfs doden werden opgewekt en melaatsen (de vreselijkste kwaal in het Oosten) werden genezen; ja, dat is waar. Maar, wat lezen wij van het Woord? Wat heeft dat teweeg gebracht?

Dat er waren die met Christus mee gemoeten hebben, door dik en dun, door licht en donker, overal doorheen. Waarom? Zij zeggen: "Tot Wie zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens." Bij hen had het Woord Gods zulk een kracht uitgeoefend, dat het hen eenvoudigweg gevangen had genomen. Doch, zo was het niet gesteld met allen, waar Jezus grote wondertekens aan gedaan had. Op een gelegenheid werden er tien melaatsen gereinigd - dat is toch geen kleinigheid - en toen kwam er maar één terug om God de eer te geven. Van de anderen lezen wij niets meer.

Maar van het Woord staat er: dat die mensen niet meer uit de weg konden, zij hadden het moeten aannemen, en hadden het als in zich opgenomen. Wanneer dan het Woord Gods inwerkt op ons verstand en hart, zo zullen wij ook leren kennen wat wij zongen, dat het een straal van billijkheid verspreidt, en alle onwaarheid haat.

Die billijkheid die er van uitstraalt, is van dien aard, dat, waar wij van nature mee bezet zijn - eigen licht, inzicht, vermeningen, ja zelfs tegenstand, vijandschap - dat moeten wij, naar mate het Woord zijn inwerking heeft, afvallen, ja zelfs moeten wij onwaarheid (en alles wat niet uit God is, is onwaar) gaan haten, waardoor het Woord die kracht uitoefent, dat het zondaars vormt en schikt, en hen maakt zoals God wil hebben dat zij zijn.

Ja, door het Woord doet die eeuwige Jehova met hen, gelijk een pottenbakker doet met leem, hen vormend naar Zijn wil, waar dan aan verbonden zijn de gezegendste en verhevenste vruchten van zaligheid en eeuwig leven, in rechte kennis van Wie God is.

Daartoe vragen wij dan ook uw aandacht voor een woord van Jezus Christus Zelf, uit het ons zo-even gelezen 17e hoofdstuk uit Johannes, genaamd het Hoge priesterlijk gebed. Zoeken wij dan vooraf Gods aangezicht om een verbeurde zegen.

Tekst.

Het woord waartoe wij uw aandacht vragen, vindt u in het zesde vers van het ons zo-even gelezen zeventiende hoofdstuk uit het heilig Evangelie naar de beschrijving van Johannes, waar Gods Woord aldus luidt:

Ik heb Uw Naam geopenbaard de mensen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt. Zij waren Uw, en Gij hebt Mij dezelve gegeven; en zij hebben Uw woord bewaard.

Leerrede.

Dit hoofdstuk wordt algemeen genoemd: het Hoge priesterlijk gebed, waarin de Zoon Gods Zijn stem verheft tot Zijn Vader, zeggende: "Vader, de ure is gekomen, verheerlijk Uw Zoon, opdat ook Uw Zoon U verheerlijke."

Christus bidt hier vooreerst, als Hoofd van Zijn kerk en gemeente, voor Zichzelf. Vervolgens begint Hij vanaf het zesde vers, dat wij u hebben voorgelezen, te bidden voor de Zijnen, die Hij achterliet; de schare, Zijn discipelen. Dan ten derde vinden wij, dat Hij ook gebeden heeft voor de ganse kerk, namelijk voor al degenen die door hun woord in Hem geloven zouden. Dus Christus omvangt in Zijn gebed alles, Hoofd en leden.

Het is zeer opmerkelijk zoals Christus begint te bidden voor Zijn kerk, in de eerste plaats voor Zijn discipelen, die de grondleggers zijn van de nieuwtestamentische kerk, waarvan Hij de uiterste Hoeksteen is. Immers, Hij begint Zijn bede met: "Ik heb Uw Naam geopenbaard de mensen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt." Hier is dus sprake van "gegevenen" van de Vader.

Hoe waren de discipelen, die de "gegevenen" van de Vader waren? Mensen, die in dezelfde nacht dat Jezus gebeden heeft zó gesteld waren, dat, toen Jezus zei: "Eén van u zal Mij verraden", zij zichzelf niet vertrouwden en zeiden: "Ben ik het, Heere?" Zullen wij dat nooit vergeten? Zó waren de discipelen in de laatste nacht. En Johannes, Zijn geliefde discipel, viel op Zijn borst; hij wilde zekerheid hebben. Dus: zij vertrouwden zichzelf niet. Het was toch mogelijk!... "Ben ik het, Heere?" is hun aller vraag. En Jezus antwoordt: "Die de hand met Mij in de schotel indoopt, die zal Mij verraden."

Ook bidt Hij nog, dat Hij van degenen die Hem gegeven zijn niemand verloren heeft, behalve de zoon der verderfenis, opdat de Schrift zou vervuld worden. Nu hebben wij hierop te letten, dat Hij de Naam des Vaders geopenbaard had aan degenen die Hem van de Vader gegeven waren.

Wat is daarvan oorspronkelijk in deze wereld te zien? Niets! Want er is geen onderscheid tussen mensen en mensen. De apostel Paulus zegt zelfs "Wij waren van nature kinderen des toorns, gelijk ook de anderen." Zo is er dan oorspronkelijk geen onderscheid te bemerken. Daarom moeten wij de eerste oorzaak, waaruit Jezus hier bidt: "die Gij Mij gegeven hebt", zoeken in Gods eeuwige raad en verkiezing. Dáár ligt de oorzaak. Het is van eeuwigheid, dat de Vader uit het gevallen menselijk geslacht een deel heeft uitverkoren tot de eeuwige zaligheid. Daar de Zoon in de eeuwigheid op Zich had genomen voor die uitverkorenen Borg te zijn, zo heeft de Vader hen als aan Hem overgegeven; die zijn voor Hem.

Daarvan lezen wij: "Eis van Mij, en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting." Alsook: "Het is te gering, dat Gij Mij een Knecht zoudt zijn, om op te richten de stammen van Jakob, en om weder te brengen de bewaarden in Israël; Ik heb U ook gegeven tot een Licht der heidenen, om Mijn Heil te zijn tot aan het einde der aarde." God heeft Hem dus een zaad toegezegd, waarvan wij lezen in Jesaja 53: 1 : "Om de arbeid Zijner ziel zal Hij het zien, en verzadigd worden."

Nu is het geopenbaarde voor ons en voor onze kinderen, maar het verborgene voor de HEERE, onze God. Daarom kunnen wij niet met de verkiezing handelen. God handelt naar de raad van Zijn eeuwige verkiezing, maar wij kunnen er niet mee werken. Jezus' prediking is niet geweest: als gij van eeuwigheid zijt uitverkoren, dan zijt gij het volk Gods. Maar Jezus heeft gepredikt: "De tijd is vervuld, en het Koninkrijk Gods nabij gekomen; bekeert u, en geloof het Evangelie." Door die prediking van Jezus is openbaar gekomen, wat in het voornemen van God was. Het woord der prediking is geweest, en is het nõg: het zaad der wedergeboorte, hetwelk in vrucht openbaar wordt, daar het nederwaarts wortelt en ook opwaarts vrucht voortbrengt. Laat ons dat dus niet uit het oog verliezen.

Eer ik verder spreek, leg ik er de nadruk op, dat wij met de leer der verkiezing niet kunnen handelen, en het ook niet mógen doen, dat zou geheel misplaatst zijn. Wij hebben te handelen naar de leer van Christus, en niet in te dringen in de verborgenheden. Men spreekt wel eens in ronde Hollandse taal van: "het paard achter de wagen spannen", en dat doen wij als wij beginnen met de verkiezing. Wij moeten beginnen met de leer.

Jezus is begonnen te prediken, en door die prediking zijn er, die Hem gaan aanhangen, gelijk wij in de voorrede al van de discipelen aanhaalden dat zij zeiden: "Tot Wie zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens." Zij moesten de leer aannemen. Hier spreekt Jezus dan over de leer. Hij noemt dat: "Ik heb Uw Naam geopenbaard de mensen - en wel diegenen - die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt"; de uitverkorenen.

Wat verstaan wij onder: de Naam des Vaders geopenbaard? Immers dit: God is de Algenoegzame, de alles omvattende Jehova, de Volzalige uit Zichzelf, Die alleen God is. Die heeft Zich in Zijn Woord geopenbaard, zowel in de heerlijkheid van Zijn Wezen alsook in Zijn werken.

Vandaar dat, als wij lezen over Zijn Naam, wij niet bij de letterlijke tekst blijven staan - dat Hij Zich genoemd heeft met de naam HEERE, (of vóór Mozes' tijd met deze naam niet bekend is geweest) en bij Abraham bijvoorbeeld bekend was met de naam: "Ik ben God, de Almachtige - maar wij bedenken daarbij, dat die verborgen, ongeziene Majesteit Gods Zich in de heerlijkheid van Zijn Wezen naar buiten toe heeft willen openbaren in Zijn werken, dus: zoals Hij God is, onderscheiden van alle schepselen en van al wat goden genaamd wordt, als Die alléén God is.

Als wij dat aldus onderscheiden, dan verstaan wij gezegden zoals bij voorbeeld Mozes zei tot God: "Zie, wanneer ik kom tot de kinderen Israels, en zeg tot hen: De God uwer vaders heeft mij tot ulieden gezonden; en zij mij zeggen: Hoe is Zijn Naam? wat zal ik tot hen zeggen? En God zei tot Mozes: IK ZAL ZIJN, DIE IK ZIJN ZAL! Ook zei Hij: Alzo zult gij tot de kinderen Israëls zeggen: IK ZAL ZIJN heeft mij tot ulieden gezonden!" Dus dat is de: "IK BEN", de onveranderlijke Majesteit van eeuwigheid tot eeuwigheid, aan Wie geen schepsel gelijk is, Die alleen God is. Die Zich geopenbaard heeft in werken van schepping en het ook doet in werken van herschepping. Toen Mozes later zei - zoals wij lezen - nadat hij genade gevonden had voor het aangezicht Gods voor Israël, daar God hen vanwege hun zonden had willen verdelgen: "Toon mij nu Uw heerlijkheid!", dan is het woord Gods: "Gij zoudt Mijn aangezicht niet kunnen zien, want Mij zal geen mens zien, en leven." Daar God, Geest is - geen stoffelijk wezen - zo is God een ongeziene Majesteit.

Maar nu was dit Zijn woord: "Zie, er is een plaats bij Mij; daar zult gij u op de steenrots stellen. En het zal geschieden, wanneer Mijn heerlijkheid voorbij zal gaan, zo zal Ik u in een kloof der steenrots zetten; en Ik zal u met Mijn hand overdekken, totdat Ik zal voorbijgegaan zijn. En wanneer Ik Mijn hand zal weggenomen hebben, zo zult gij Mijn achterste delen zien; maar Mijn aangezicht zal niet gezien worden!" En dan zou Hij de Naam des HEEREN uitroepen voor zijn aangezicht.

Wat kan daar anders mee worden voorgesteld dan, dat in Christus als fundament der zaligheid (daarbuiten hebben wij geen bestaan voor God) dus in die kloof der steenrots, verberging is in Zijn Middelaarsarbeid; met Zijn hand overdekken: die eeuwige Geest, de derde Persoon in het goddelijk Wezen en met Zijn achterste delen te aanschouwen: dat God Zich, zoals Hij is, in Zijn werken bekend maakt, waardoor wij dus van achteren, uit Zijn werken, leren zeggen: zó is God.

Toen Mozes daar dan was, en God voorbij zijn aangezicht ging, zo proclameerde God daar Zijn hoogste gedenknaam, en sprak Zijn heerlijkheid uit. Dan lezen wij, dat Hij riep: "HEERE, HEERE, God, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid."

Daaraan zien wij ook, dat wat de catechismus zegt van de eerste bede (Zondag 47): "Uw Naam worde geheiligd", in zuivere overeenstemming is met dit woord. Daar lezen wij toch: "Geef ons eerstelijk, dat wij U recht kennen, en U in al Uw werken, in welke Uw almachtigheid, wijsheid, goedheid, gerechtigheid, barmhartigheid en waarheid klaarlijk schijnt, heiligen, roemen en prijzen; daarna ook dat wij al ons leven, gedachten, woorden en werken, alzo schikken en richten, dat Uw Naam om onzentwille niet gelasterd, maar geëerd en geprezen worde."

Wat ligt dan vervat in: Uw Naam bekend gemaakt? Dat Jezus Christus hun door de verkondiging van het Evangelie, door de prediking, bekend had gemaakt - had geopenbaard - Wie God was in Zijn werken. Dat had Hij gedaan.

Nu was het Woord der prediking wel tot allen geweest, want Jezus heeft nooit iemand uitgesloten, Hij sprak het Woord tot allen. Maar hoe was het bij velen dergenen tot wie Hij het Woord sprak? De één vond het mooi, een ander wilde er wel graag van horen, bij een derde was het weer anders, een vierde volgde Hem omdat hij van de broden gegeten had, een vijfde had weer andere beweegredenen, maar nu waren er ook, bij wie die leer ingang vond en inwerkte in het hart. Die moesten aannemen van God en van Zijn recht: zij in hun zonde en daartegenover de liefde en de genade Gods in de openbaring van Zijn Zoon.

Dus daar was de openbaring, hoe God weer de God van de zondaar kon zijn met behoud van Zijn eer, en dat in en door Jezus Christus. Dat is dus heel de inhoud van de genadeleer. Dat hebben de discipelen verstaan en onderscheidenlijk opgemerkt hoe God de God van de zondaar kon zijn, en zij zalig konden wezen.

Eer ik van dit punt afstap, zal ik deze tekst nog wat toelichten - ook dat was in de laatste nacht; toen sprak Jezus tot Zijn discipelen: - "Ik ben van de Vader uitgegaan, en ben in de wereld gekomen; wederom verlaat Ik de wereld, en ga heen tot de Vader." Dan zeggen Zijn discipelen als uit één mond (want dat was wat!): "Zie, nu spreekt Gij vrijuit, en zegt geen gelijkenis. Nu weten wij, dat Gij alle dingen weet, en Gij hebt niet van node, dat U iemand vrage. Hierom geloven wij, dat Gij van God uitgegaan zijt."

Wat bedoelen zij daar? Zij willen zeggen: nu spreekt Gij op zulk een wijze, precies zoals wij het nodig hebben. Gij zijt van de Vader uitgegaan, en hebt bekend gemaakt wat wij nodig hebben (nu waren zij opengekomen in hun staat van ontbloting en begrijpen) en nu gaat Gij naar God, om al onze zaken in orde te maken. Dat was even een uitkomst! Zij zeggen: nu geloven wij, dat Gij van God uitgegaan zijt.

Dat sloot in elkaar als bus en deksel, het één zowel als het ander: de zaligheid uit God, en dat door Christus, in verheerlijking van God; daarin konden zij zalig zijn.

Dus God weer hun verzoend God, en zij Zijn eigendom, zonder dat één deugd van het goddelijk Wezen was gekrenkt, en zij waarlijk zalig. Wat eerst gescheiden was weer één, want Schepper en schepsel behoren bij elkaar. Dan zegt Jezus: "geloofst gij nu?" (Is het echt waar?) Ja, werkelijk, het was zo. Maar nu zegt Hij: "Ziet, de ure komt, en is nu gekomen, dat gij zult verstrooid worden, een iegelijk naar het zijne, en gij Mij alleen zult laten; en nochtans ben Ik niet alleen; want de Vader is met Mij."

Het was allemaal wel goed en recht wat de discipelen zeiden, ook was het hun ervaring, maar er moest toch nog een punt des tijds aanbreken, dat zij geheel en al losgemaakt en uit Adam afgesneden moesten worden, wat dan ook gebeurd is met de opstanding toen zij door Jezus' handen in een bevredigd God zagen: zij Hem toebehorend, en dat uit Christus' Middelaarswerk. Daarover bidt dan hier Christus: "Ik heb Uw Naam geopenbaard de mensen, die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt."

Nu waren er velen die het Woord gehoord hadden, maar het had geen inwerkende kracht gehad. Maar die Hij van de Vader gekregen had, die hadden moeten aanpakken. Daar had het die inwerkende kracht uitgeoefend, dat zij niet meer links of rechts konden, en niets anders hadden dan Christus. Aan Hem waren zij blijven hangen, en daaruit zijn zij met Hem gebleven in al Zijn verzoeken.

Wij moeten dus opmerken, dat dit niet was omdat zij bijzondere mensen waren - in de geest van: die anderen konden doen en laten wat zij wilden, maar de discipelen waren "echte" mensen, want die bleven Hem aanhangen - neen. Jezus gaat hen, in Zijn bidden tot de Vader niet voorstellen als aparte, bijzondere mensen, maar Hij spreekt tot Zijn Vader, wat er uit Hem, bij hen was. Dááruit was het. Omdat zij van de Vader waren uitverkoren en aan de Zoon gegeven van eeuwigheid. Er schiet dus geen eer over voor Petrus of Johannes, ook later voor Paulus niet, voor niemand. Hier treedt op de voorgrond de eeuwige verkiezing Gods, waardoor en waaruit openbaar wordt.

Hoewel die zaken zoals wij spreken voor 100% schriftuurlijk zijn, zo hebben wij toch persoonlijk nodig te weten, dat wij van de Vader aan de Zoon gegeven zijn, om waarlijk de vrucht er van te kunnen genieten. Daarom, als wij hier lezen: "Zij waren Uw, en Gij hebt Mij dezelve gegeven", zo laat ons dan nog een ogenblik stilstaan bij drie onderscheidene zaken.

Vooreerst dan dit: het eeuwig voornemen en de raad van Gods eeuwige verkiezing en welbehagen, is hier barend door werken. Dat komt hier, in de tijd, voor de dag. Wanneer God één der uitverkorenen opzoekt - hetzij dat God daartoe hun opvoeding gebruikt, hun jeugd, of hen krachtadig aanspreekt, door de dood en de vloek der Wet, of soms door het hart in te nemen door de liefelijkheden des Evangelies der genadeleer, of hoe dan ook - dan is in elk geval het eerste dat gekend moet worden: hoe groot onze zonden en ellenden zijn.

Daarom is het eerste dat er gewrocht wordt, dat wij er achter komen, dat wij God kwijt zijn; dat wij buiten God en Zijn gemeenschap, in zulk een jammerstaat zijn, dat er naast satan op aarde geen ongelukkiger schepsel te vinden is, dan een natuurlijk mens, een mens buiten God. Ik weet wel, dat dit tegenwoordig al voor wedergeboorte gehouden wordt, maar ik heb nog nooit gehoord dat iemand die zich in die jammerstaat op reis ziet gaan naar een eeuwig en gewis verderf, kon zeggen: ik ben een wedergeborene. Dus die zaak laten wij maar, dat spreekt zichzelf tegen.

Zo iemand kan slechts handelen: ik sta bij God in de schuld en wat moet het worden? Als vanzelfsprekend gaat zo iemand als een redemchtig schepsel en ook uit kracht van het verbroken werkverbond aan het werk en grijpt alles aan; doet dit, laat dat, zucht, bidt, gaat ter kerk, leest, onderzoekt, loopt Gods volk na, zoekt naar de beste predikanten opdat het hart verklaard zou worden, en ... met al ons doen en laten komen wij dan totaal niet van onze plaats. Dat is toch verschrikkelijk!

Waar toe is dat? God wil Zijn Naam verheerlijken door Zijn werken, en wil Christus bij ons in eer hebben, zodat God ons zuchten, tobben en al ons doen niet beantwoordt met ons daarin te dienen, waardoor wij het nog harder zouden gaan doen, maar met dat af te breken! Zodat bij ons openbaar komt alsof wij alles tegen hebben zowel in de hemel als op aarde. Wat moet dat worden?

Daaruit moeten wij zeggen: wij kunnen gerust aflaten met al ons doen. "Ja", zegt satan, "je moet een uitverkorene zijn!" Allerlei wordt ons voor de voeten geworpen, opdat wij zouden gaan wanhopen bij onszelf. Doch dat geeft niets hoor, dat wij eens bij onszelf moeten gaan wanhopen, want dan is er gelegenheid, dat God eens wat van Zijn werken bij ons openbaar gaat brengen, want dan is er vatbaarheid.

Hij doet dat in beantwoording van onze behoeften, als wij ten einde raad zijn, geen uitweg meer weten, dat het eenvoudigweg kwijt, verloren is. Dan wil Hij ons Zijn Zoon als Zaligmaker openbaren, in de graveerselen van Zijn eeuwige zondaarsliefde, soms zelfs met deze woorden: "Gaat tot Jozef, doet wat Hij u zegt." Ook wel met: "Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelke Ik al Mijn welbehagen heb."

Ook wel in deze zin, om ons rechtstreeks op Zijn arbeid te wijzen aan het kruis, of, gelijk ik verleden week nog van iemand hoorde: "Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u." Bij Hem moet je zijn. Zo wordt de Persoon aangewezen bij Wie we terecht kunnen. Daarom zegt Jezus - toen de discipelen, bij monde van Petrus zeiden: "Gij zijt de Christus, Gij hebt de woorden des eeuwigen levens" - : "Vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader, Die in de hemelen is."

Dan handelt God dus zó, dat Hij op Zijn Zoon wijst: daar moet gij zijn! Waaruit is dat? Omdat Christus op Zich genomen heeft Borg en Middelaar te zijn, en Diens werk is het om zondaars zalig te maken. Daarom wijst God Zelf, door Zijn Woord, door de prediking en door Zijn Geest, ons op Zijn Zoon. Is dat nu dáár toe, dat wij het met Christus als zouden afmaken en dat het een tweede is of God aan Zijn eer komt, als wij maar zálíg worden? Neen! God doet dat in een reine orde. Hij bemint de volken, en nu wil Hij ons Zijn Zoon openbaar brengen, dat in Hem alle heil is, en dat wat buiten Christus is, van nul en gener waarde is, opdat alles ons zou ontvallen. Maar nu zijn wij mensen, die buiten Christus in onszelf, in dingen die geen grond, geen wezen hebben, leven zoeken en hebben. Ja, het is wel erg, maar zelfs grond en leven zoeken in de gaven, in plaats van in de Gever. Wij zijn zeer geslepen om leven buiten Christus te hebben, niet die doodarmen te zijn, die alles in het paradijs verloren en alles uit die tweede Adam moeten hebben. Wij strijden daartegen.

Doch Die gezegende Majesteit wil bij ons een recht werk scheppen. Hij zegt: "Ik zal geven, dat hun werk in der waarheid zal zijn!" Daarom breekt Hij alles bij hen af, gaat hen ontgronden door Zijn Geest en Woord, zelfs zó (om een woord der Schriftuur te gebruiken): "Ja, Hij zal ze verbreken, gelijk een pottbakkerskruik verbroken wordt; in het brijzelen zal Hij niet verschonen; also dat van haar verbrijzeling niet één scherf zal gevonden worden, om vuur uit de haard te nemen, of om water uit een gracht te scheppen." Ja, de Wet bovendien ingekomen zijnde, wordt de zonde nog te meerder, en brengt onze staat openbaar, dat wij in zonde zijn, en dat wij zelfs met de openbaring van Christus en van Zijn grote liefde, doorgegaan zijn.

Ook komt dit voor, dat Jezus de zijde van Zijn Vader kiest, zodat wij er alleen overschieten in het oordeel, met onze zonden. Waarom is dat? God wil Zijn eer hebben. Hij wil hebben, dat wij de schuldigen worden, zó in vereniging onder Zijn Majesteit dat wij bekennen: God is recht! Hij kan met mij doen gelijk het goed is in Zijn ogen.

Van nature doet niemand dat. Maar wanneer er van Zijn reine deugden en volmaaktheden gaan uitblinken, en er bij ons niets overblijft dan zonde, en God Zich opmaakt in recht, als Hèt volzalgige Deugdenbeeld, dan kan het wel, hoor, al waren wij een briesende vijand tegen God en Zijn reine deugden!

Als Zijn deugden en volmaaktheden maar openbaar komen, dan staan wij in een ogenblik van tijd aan de zijde van God, en zeggen: Gij zijt heilig in Uw richten, en rechtvaardig in Uw oordelen. Zo doet God een afgesneden zaak op aarde; Hij, als een heilig, rein, rechtvaardig God, snijdt ons af in Adam, waardoor men alle grond verliest.

Daar men nu niets meer overhoudt, wordt Christus ons ten grond, en dat naar de wil, naar het welbehagen Godes. Zodat voorkomt dat God in die handelingen Zelf tot Zijn Zoon spreekt: "Nu is het Uw tijd"; Die hen oppakt, hun tot grond wordt, zodat zij op de saffieren van Zijn lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid neerzinken. Zo zijn ze dan van Christus als gegevenen van de Vader. "Zij waren Uw." Krachtens eeuwige verkiezing had God hen Zich toegeëigend, en nu geeft Hij hen aan Zijn Zoon. Daarom lees ik hier: "Zij waren Uw, en Gij hebt Mij dezelve gegeven."

Het eerste dat wij bedoelen is dus, dat God Zelf Zijn Zoon aan ons openbaart. De tweede zaak is, daar Hij ons in Adam afsnijdt, dat wij met medeweten, in bewustheid, op Christus' arbeid terecht komen, naar de wil en het welbehagen Gods. Ten derde, kan het wezen, dat als wij Christus' eigendom zijn, de bewustheid van de vergeving in ons woont en dat God er de vrede over heeft uitgesproken - niet meer te zullen toornen noch schelden tot in eeuwigheid - dus dat er vrijspraak is van schuld en straf en een genaderecht ten eeuwigen leven, dat er dan nog een grote leegte in onze ziel openbaar komt, hetgeen men soms totaal niet kan verklaren.

Ik wist het in het begin ook niet. Ik had er genoeg over horen spreken, maar toen het mij persoonlijk overkwam, wist ik het niet. Tot op een gelegenheid openbaar kwam, dat ik wel een verzoend God had, Die Zich had uitgesproken niet meer op mij te zullen toornen noch schelden, zelfs ook - ziende op de gerechtigheid van Christus waarin ik was: "De reuk Mijns Zoons is als de reuk des velds, hetwelk de HEERE gezegend heeft", maar wat had nu die Vader - Christus' Vader - tot mij gesproken? Ja, daar stond ik. En dat kan dan openbaar worden: een grote leegte, omdat Jezus' Vader ook onze Vader zou moeten zijn.

Soms kan men het door de grote liefde niet laten om het eens even te zeggen; "lieve Vader". Maar ... dat zou toch nog eens anders moeten, om dat eens hartelijk te kunnen, ja te moeten zeggen. Zo, in diezelfde zin als toen wij eerst absoluut niet konden geloven dat Christus voor ons gestorven was, en het later uit de Godshandelingen niet konden laten, zo ook dat eerst niet te kunnen en het dan niet te kunnen laten. Maar ... hoe kan dat? Hoe kan ik daar komen? Hoe zal dat zijn als die Vader Zich uitspreekt?

Merk dan eens op: zij zijn gegevenen van de Vader aan de Zoon, want de Vader heeft hen zo lief. Wij zijn zulke (laat ik dat maar zo uitdrukken) armoedzaaiers, wij hebben in het paradijs totaal alles verloren, alles, maar nu is in die tweede Adam, Jezus Christus, alles wat wij nodig hebben tot beantwoording. Als dan de behoefte groot genoeg wordt, ja dat de noodzaak gaat werken om als kind bij die Vader te zijn, wat zal Jezus dan doen?

Hij zal ons als een lammetje, die Hij in Zijn armen vergadert en in Zijn schoot draagt - de Zijnen - tot Zijn Vader willen brengen, gelijk Hij het Zelf op een plaats noemt: "Niemand kan tot Mij komen, tenzij dat de Vader, Die Mij gezonden heeft, hem trekke", maar daarna, zoals wij in Johannes 14 lezen: "Niemand komt tot de Vader, dan door Mij."

Zo brengt Christus hen dan tot Zijn Vader, en Die wil hen eigenen als Zijn lieve kinderen, om Jezus' wil. Hen zelfs zo eigenen, dat Hij hen als aan Zijn Vaderhart wil drukken, en spreken: gij zijt Mijn kind, en de derde Persoon, de Heilige Geest wil dat werk van Christus voor hen geschied, gaan bezegelen en verzegelen aan hun hart, waaruit alles zich gaat uitspreken: "Abba, lieve Vader."

Wanneer Jezus hen dan aan Zijn Vader gegeven heeft, dan wil die Vader hen weer teruggeven aan Zijn Zoon. Dat lijkt soms vreemd. Ik weet van iemand, die deze zaken helder en bevindelijk had ervaren, en daarop een geweldige strijd kreeg.

Want satan ging aan het zeggen: "Maar mens, nu ben je als in de Oorsprong terecht gekomen, maar Die heeft je weer teruggegeven aan de Zoon; is de boel nog wel geheel en al vlak bij je?" Daar zat zij, in de grootste strijd; totdat na drie dagen de strijd eindigde met dit woord: "Ik ben de Deur; indien iemand door Mij ingaat, die zal behouden worden; en hij zal ingaan en uitgaan, en weide vinden." Daar gingen haar ogen open: zij was een gegevene van de Vader aan de Zoon (want zij was zulk een berooide in zichzelf die alles in de eerste Adam verloren had, en nu was alles in die tweede Adam) opdat zij haar ingang en uitgang zou hebben in Christus. Daarvoor is Hij, want wij vinden buiten Christus geen bestaan noch toegang tot de Vader. Maar nu is Christus de Zaligmaker van zondaren.

Hoe is het nu met ulieden, in zoverre er de geloofsvrijmoedigheid is: Gij zijt mijn Vader? Kunt gij nu hoger komen dan een zondaar? Neen toch? Telkens weer hebben wij Christus nodig, opdat Hij onze grond en onze bedekking zou zijn, alles, onze ingang en onze uitgang. Daarom is het zo'n uitnemende zaak: "Zij waren Uw, en Gij hebt Mij dezelve gegeven." Nu zijn wij van Christus, omdat zij van de Vader zijn. Want wij zijn niet vertrouwd op eigen benen, daarom zijn ze aan de Zoon gegeven. Die is zo'n trouwe Herder, och, Die draagt toch zo zorg. Die wil zorgen, dat wij hier, in dit moeitelijke leven, door de strijd heenkomen, en eenmaal ingaan in het Kanaän der rust. Dat is Zijn werk.

Nu volgt hier nog uit Jezus' bede: "En zij hebben Uw Woord bewaard." Waaruit is dat? Omdat dat Woord als in hun hart is:

Zijn dierb're leer verspreidt
een straal van billijkheid,
daar z'all' onwaarheid haat.
Z'is 't mensdom meerder waard,
dan 't fijnste goud op aard' ...

Zij hebben Zijn Woord bewaard, maar het is de heerschappij en de kracht der genade die dat Woord heeft doen wortelen in hun hart. Daardoor zijn zij onderscheiden geweest van anderen die het niet bewaarden. Men hoort het wel, maar het raakt het hart niet; weldra is men het weer vergeten. Maar nu is het bij hen vruchtdragend, zodat het zetting in hun ziel gaat krijgen: "Heer', waar dan heen, dan tot U alleen." Dat komt, doordat het Woord in hen is, en naarmate dat in hen is, en zij dat Woord bewaren, worden zij telkens in alle aangelegenheden naar het aangewezen adres gedrongen; dáár moeten zij zijn. Zo hebben zij dan het Woord waar Jezus over sprak, in hun hart bewaard.

De zaak is dus dit, dat als het er over gaat, dan zijn zij verwerpelijik. Hoe kan Jezus voor mij, voor u, eerbied hebben? Want wij zijn in alle opzichten verwerpelijik; dat kàn niet. Maar waar heeft Hij dan wel eerbied voor? Voor het werk van Zijn Vader, en dat is dan in ons. Hoe kan de Vader enige eerbied voor ons hebben? Dat kan ook niet, want wij zijn verwerpelijik. Maar nu heeft de Vader de grootste eerbied voor het werk Zijns Zoons. En dat alles wordt door de Heilige Geest gewrocht.

Zodat dan de zaak is, dat de genadearbeid Gods in hen is, en zij in die arbeid Gods zijn, en daaruit worden aangemerkt als Gods lieve kinderen. Dat is dan een werk dat geheel buiten ons ligt. Het zalig worden is, als men het leert kennen, uit het welbehagen, door het welbehagen en weer eeuwig tot het welbehagen Gods. Wie krijgt dan de eer? God de HEER! Met uitsluiting van alles.

Wat ik u dan bidden mag - wij zijn immers begonnen er de nadruk op te leggen dat het geopenbaarde voor ons en voor onze kinderen is - begint dan niet met: zou ik een uitverkorene zijn. Maar ziet op Christus' oneindige liefde, en Gods eeuwige barmhartigheid. Hij komt door het Woord der prediking tot ons. Dat wij dan weten wat ons past aangaande het Woord der prediking!

Als dan dat Woord ingang vindt, dan zal daaruit de werken der genade openbaar worden, ook hoe de Vader hen geeft aan de Zoon, ja zelfs dat de Zoon hen wederbrengt in de Oorsprong waar zij uitgevallen zijn, om een ieder van hen, ja de ganse kerk, onstraffelijk te stellen, en hen zal overgeven als een maagd, zonder vlek of rimpel, waarin God dan zal zijn Alles en in allen. Dat God daartoe dan ook dit Woord der prediking heilige, opdat het nog zijn vruchten van zich moge afwerpen, Gode tot eer en dankzegging. Amen.

Dankzegging

Slotzang

Psalm 106: 26

Geloofd zij Israels grote God, ...

Zegen